

ἐνῶ ἐκεῖνος δι' ὅλου τοῦ σώματός του ἐπέζεν ἰσχυρῶς τὰ τε γόνατα καὶ τὸ στήθος του. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἦτο μαγευμένος ἐπανήλθεν εἰ πέρ ποτε φοβρωτέρᾳ ἐν τῷ νῷ τοῦ Μομφόρτ, οὐ μὲν κρὸν συντελέσασα εἰς τὴν ἐξουδένωσίν του.

— Παραδόθητι, ἢ σὲ φονεύω!... ἐκραύγασεν ὁ διώκων, ἰδὼν τὸν Μομφόρτ φθάνοντα εἰς μέρος, ὅθεν ἂν ἔναι καὶ μόνον βῆμα ὠπισθοχώρει ἔτι θὰ ἐπνίγετο ἐν τῇ τάφρῳ.

— Οἱ πρόγονοί μου οὐδέποτε παρεδόθησαν.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἦσαν ἀνδρείοτεροί σου, καὶ ὅχι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς εἰς τὸν ἰσχυρότερον. Ὁμολόγησον ὅτι ἡττήθης.

— Φόνευσόν με, ἂν ἐνίκησας. Μὴ ἐλπίζῃς ὅμως ὅτι ἐγὼ θὰ τὸ ὁμολογήσω.

Τότε ὁ νικητής, στρέψας τὰ νῶτα, ἤρξατο νὰ φεύγῃ. Ὁ Μομφόρτ ἐκπλαγείς παρετήρησε περὶ αὐτὸν καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου. — «Σὺ δὲν θὰ ἐφέρεσο οὕτως»... εἶπεν ἐλέγχουσα αὐτὸν ἡ συνείδησίς του...

Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς νίκης, ἐπανήλθεν εἰς τὴν μάχην, ὅπως ἀποθάνῃ ἐντίμως.

Ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, τὰς χεῖρας ἔχων ἐστηριγμέναις ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς εἰς τὸ ἔδαφος ἐμπεπηγμένης σπάθης του, ἵστατο ἀκίνητος θεώμενος τὴν θανατηφόρον ἐκείνην μονομαχίαν. Ἡδύνατο, ἂν ἤθελε, δι' ἐνὸς καὶ μόνου κτυπήματος νὰ θέσῃ πέρας εἰς αὐτήν. Ἀλλά, χαίρων ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ τοῦ συναγωνιστοῦ του, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν δόξαν ἀμέριστον.

Ὁ Μομφόρτ εἶχε καταβληθῇ. Ὁ ἀντίπαλός του, πιέζων διὰ τοῦ ποδὸς τὸ στήθος του καὶ κρατῶν ἀνυψωμένον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τὸ ξίφος, οὐ ἢ αἰχμὴ ἦτο ἐπὶ τῆς τεθραυσμένης προσωπίδος τοῦ Γάλλου ἱππότου, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἱππότε, μὲ συμφέρει πολὺ νὰ σὲ φονεύσω, διότι—ἀγκαλὰ καὶ ὑπερήφανος ὡς ὁ Ἑωσφόρος—εἶσαι ἀνδρεῖος καὶ ἐπραξας πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν πρὸς ὑπεράσπισίν σου. Ὁμολόγησον ὅτι ἡττήθης, καὶ σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν. Ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι, ἂν ἡ Ἰταλία κοιμᾶται, δὲν ἦτο καὶ ἀξία νὰ ζωγραφηθῇ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω ἐν τῇ ἀσπίδι σου... Κοιμᾶται ἀλλ' ἂν ἐξυπνήσῃ, ποῖα γενεὰ ἀνθρώπων θὰ νικήσῃ αὐτήν;

— Ἡ νίκη σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ φονεύσῃς. Φόνευσόν με λοιπόν, καὶ ἄφησε πρὸς Θεοῦ τὰς πικρὰς ταύτας ἐπιπλήξεις. Ἐγὼ θὰ σὲ εἶχον ἤδη φονεύσῃ, ἀπῆντησεν ὁ Μομφόρτ μόλις ἀναπνέων, τόση ἦτο ἡ ἡθικὴ καὶ σωματικὴ ἀλγηδὼν, ἣν ὑφίστατο.

— Παραδόθητι καὶ σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν.

— Ὁχι.

— Τί θὰ κάμωμεν τὸν πεισματῶδη τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ νικητής τὸν ἱππότην τοῦ κεραυνοῦ, ὅστις ἀπῆντησε ψυχρῶς:

— Δόσατε αὐτῷ τὸ ὕστατον κτύπημα.

Καὶ ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης θὰ ὑπήκουεν, ἀλλ' αἰφνης ἤκουσε κραυγὰς πανταχόθεν:

— Στάσου! στάσου! καὶ θόρυβον κινουμένου πλήθους.

Ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες, διασκεδίσαντες τὸ περίφραγμα καὶ διαβάντες τὴν τάφρον, ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο;... ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του.

— Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, ἀπῆντησεν οὗτος, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἡττηθέντα, διατάξας τὸν ἀγωνάρχην Λεβρὸν νὰ ὑψώσῃ τὸν λόγχην. Ἄλλο τι δὲν ἔχομεν νὰ πράξωμεν ἐδῶ... Ἄν ἀναχωρήσωμεν.

— Καὶ εἶναι καλὸν ν' ἀναχωρήσωμεν ὡς φυγάδες;

— Πιστεύω, ναί. Ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐδῶ, ἀγαπᾷ τὸν Μομφόρτ περισσότερον ἢ ἡμᾶς. Καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νικητής ἐν τῷ ἀγῶνι ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν θάνατον διὰ προδοσίας. Ἄν θέλετε νὰ σωθῇτε, ἱππεύσατε καὶ ἀκολουθήσατέ με.

Ὁ ἱππότης, καταλιπὼν τὸν Μομφόρτ, ὅστις μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους εἶχε λιποθυμήσῃ, ἱππεύσε καὶ ἠκολούθησε τὸν συναγωνιστὴν του.

Οὗτος κατευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἦτο ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀγῶνος, ἀπέσπασε τὴν λόγχην μετὰ τῆς πανοπλίας. Εἶτα λαβὼν ἐν τῶν κυπέλλων ἐσκόρπισε τὰ ἐν αὐτῷ χρυσὰ νομίσματα εἰς τὸ πλῆθος, ὅπερ διεσκεδάσθη ἀμέσως, ὅπως ἀρπάσῃ αὐτά, ἀλληλοκτυπώμενον καὶ συρόμενον τετραποδητί.

Καὶ ποῦ μὲν κατεσκόπευέ τις τὸν γείτονά του, καὶ ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν εὐρόντα νόμισμά τι, ἐκτύπα ἰσχυρῶς ὑπὸ τὴν χεῖρά του, ἤρπαξε τὸ εἰς τὸν ἀέρα ἀναπηδῶν νόμισμα καὶ ἀνεμίγνυτο μετὰ τοῦ πλῆθους, ὅπερ συμπυκνούμενον αἰφνης δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ληστευθέντα νὰ τὸν καταδιώξῃ.

Ποῦ δὲ ἄλλοι ἤρπαζον ἀλλήλους ἀπὸ τῆς κόμης, ὅπως οὐδεὶς αὐτῶν λάβῃ νόμισμα, ὃ ἡδύνατο νὰ διανεμηθῶσιν, ἐνῶ τρίτος καταφθάνων ἐν τῷ μεταξὺ ἤρπαζεν αὐτὸ ὁλόκληρον. Ἀηδέστατον θέαμα ἀνθρωπίνης πλεονεξίας!

Πολλοὶ βλέποντες ὅτι ματαίως ἡγωνίζοντο ν' ἀποκτήσωσι τὰ σκορπισθέντα νομίσματα, συνωθοῦντο περὶ τὸν ἱππότην τοῦ κεραυνοῦ, ὅστις ἐσκόρπισε, τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον κύπελλον, ἄχρις οὐ κατάρθρωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀβλαβὴς τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου.

Ὁ ἔντιμος Λεβρὸν, ὅστις, καίπερ προσβληθεὶς τὴν προτεραίαν ὑπὸ τοῦ Μομφόρτ, ἀπεστρέφετο πᾶσαν ἐκδίκησιν μὴ γενναίαν, ἦτο ὁ σώσας τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς κόμητος. Ὁ Κάρολος, ὑπ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως παρακληθεὶς, διέταξε νὰ ὑψωθῇ ἡ λόγχη, ὅπερ ὁ ἀγωνάρχης ἐτέλεσε προθυμότερα εἰτα ἔδραμεν ἀσθμαίνων μετὰ τῶν κλητῶν πρὸς βοήθειαν τοῦ Μομφόρτ, ὃν εὖρον ἐκτάδην κείμενον

ἀναίσθητον. Ἀραντες δ' αὐτόν, μετέφερον μετὰ μεγίστης προσοχῆς εἰς τὸν οἶκόν του.

Τοὺς δύο νικητάς, καίπερ τρέχοντας ταχύτατα, κατέφθασαν μετ' οὐ πολὺ οἱ ἐξ αὐτῶν σύντροφοι, οἵτινες, καίπερ μείναντες αἰχμάλωτοι, ὡς ἐκ τῆς ἐκθάσεως ὅμως τοῦ ἀγῶνος ἡδυνήθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν ἐλεύθεροι. Συνενωθέντες οὕτω πάντες, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ν' ἀνταλλάξωσι λέξιν, εἰσέδυσαν εἰς τὸ βάθος πλησιοχώρου τινὸς δάσους. Δὲν εἶχον δὲ διατρέξῃ περισσότερα τῶν χιλίων βημάτων καὶ συνήντησαν διακοσίους περίπου ἐνόπλους, οἵτινες μακρόθεν ἐχαίρετισαν αὐτούς, σείοντες τὰς τε σπάθας καὶ τὰς λόγχχας. Ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, πλησιάζας, κεαὐτούς, ἀνεβίβασε τὴν προσωπίδα οὐ καὶ εἶπεν:

— Ἐταῖροι, ἐνίκησαμεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἡ Σάρρα ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν. Ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπόλλυμαι ἐσσεὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, τὸ γινώσκω. Θὰ μὲ ἐκλάβητε ἐφ' ἅπαξ λίαν κενόδοξον, ἀλαζόνα καὶ γελοῖον μετὰ τῆς ἡθικῆς μου, σύμφημι, ἀλλ' ὅ,τι λέγω ὑμῖν, εἶναι ἐπάναγκες νὰ τὸ εἶπω, ὅπως σαφηνίσω τὴν διαγωγὴν μου. Σύγγνωτέ μοι καὶ πιστεύσατε ὅτι θὰ φέρω μετ' ἐμοῦ ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν τῆς εὐνοίας ἣν μοὶ παρέσχετε.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέτρου μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως. Ἡ Σάρρα πελιδνὴ καὶ πεπηγουῖα, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Κατελήφθη ὑπὸ μανιώδους ὀργῆς. Τὸ βλέμμα τῆς ἐγένετο ἔξαλλον, τὰ χεῖλη τῆς συνεσπῶντο καὶ προέφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἐχει καλῶς! Ἀπομακρυνθῆτε, χαίρετε.

— Ὁ Πέτρος, ἄφωνος, ἠγέρθη. Ὑπεκλίνατο ἀξιοπρεπῶς πρὸ αὐτῆς, καὶ ποιήσας βήματά τινα σχεδὸν κλονιζόμενος, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁλολυγμός τις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἡ Σάρρα, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐντὸς τῶν προσκεφαλαίων, ἦτο οἰονεὶ λιποθύμος. Εἶχε πάντα λησμονήσῃ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῆς θλίψεως, βλέπουσα ἐαυτήν. ταπεινωθεῖσαν, ἔκλαιε πικρῶς.

Ὁ Πέτρος ἠσχύνθη νὰ καταλίπῃ αὐτήν οὕτω. Ὁ οἶκος ἐνίκησε τὸ λογικόν, καὶ, ἐπανελθὼν βραδέως, ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Αὕτη δὲν τὸν εἶχεν ἀκούσῃ. Ἐκλαιε καὶ αἱ ὥραιαι χεῖρές της συνεσπῶντο

ἐπὶ τῶν σθρικῶν προσκεφαλίδων. Διὰ τῆς χρυσῆς κόμης, ἀνυψομένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐφαίνετο ὁ λευκὸς τράχηλος καὶ ὀλίγον οἱ ὄμοι.

Κατατεθορυβημένος ὁ Πέτρος, ἐκάθηνσεν ἐπὶ τινος χαμηλοῦ ἑδράνου. ἐγγύτατα αὐτῆς ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἐν τῇ συγχύσει, ἣν εἶχεν ὡς ἐκ τοῦ θλιβερωτάτου θεάματος, περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφέβαλλε.

— Καθικετεύω ὑμᾶς, εἶπεν ἡρέμα.

Ἐκυπτε πρὸς αὐτήν.

Ἡ Σάρρα ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν ἀκούουσα αὐτοῦ ὁμιλοῦντος. Ἀκουσίως, εὐρέθησαν κατέναντι ἀλλήλων πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Αἱ πνοαὶ των συνηνώθησαν, τὰ ὄμματα ἤσαντο ἀλλήλα. Ὁρθώθησαν, ἀνέστησαν ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ δέ, ἵνα μὴ πέ-

σοῖτο ὁ Πέτρος ἡσθάνθη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὴν Σάρραν σπασμωδοῦσαν. Ἐποίησεν βῆμα ὅπως ἀποσπασθῇ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς περιπτύξεως. Ἡθέλησε νὰ κραυγᾷ. Ἀλλὰ ἡ χεὶρ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, καίοντα καὶ εὐφρόσυνα ζητοῦντα τὰ ἰδικά του ἐκ δευτέρου, ἐπνίξαν τοὺς ἀγῶνάς του. Καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις ὁ μὲν τῆς δέ, ἐπανεπέσον μετὰ μακροῦ στεναγμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ πρῶτος συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Απεμακρύνθη πάραυτα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς. Αὕτη ἠθέλησε νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, ἀλλὰ τὴν ἀπώθησε καὶ κατηφῆς ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀκούων ἀορίστως μὴ τις ἦρχετο νὰ καταλάβῃ αἶφνης αὐτοὺς ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῆς πράξεως ἣν ἐξετέλεσαν.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει, καὶ ἐν τῷ μυστηριώδει ἡμίφωτι τῆς ἀνατολικῆς αἰθούσης, τ' ἀντικείμενα ἐλάμβανον τερπνοτέραν χροιάν. Τὰ ἐκ τῶν διαφόρων ἀνθέων ἐκφερόμενα ἀρώματα κατευωδιάζον τὰ πέ-
αις ὁ μεταλλικὸς ἥχος τοῦ ὕδατος, πίπτοντος ἐν τῇ μαρμαρίνῃ δεξαμενῇ, διέθρυπτε τοὺς. Τὰ πάντα περὶ τὸν Σεβεράκ ἦσαν παγωτά, γαλήνια, τερψίθυμα, ἀποτε-
ῶντα ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρὰφορὰν τοῦ πνεύματός του καὶ τὴν ἀναστάτῳσιν τῆς καρδίας του.

Ἡ Σάρρα εἶχεν ἐγερθῇ καὶ, προσελθοῦσα τῷ νεανίᾳ, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἡ φιλικὴ αὕτη κίνησις παρέστησε τῷ Σεβεράκ τόσῳ εὐκρινῶς τὴν θέσιν ἐν ἣ εὐρίσκετο ἀπέναντι αὐτῆς, ὥστε ὡπισθοχώρησεν ἐν βῆμα, ὅπως ἀποσπασθῇ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἥτις ἐφαίνετο ὡς ζυγὸς ὑφ' ὃν δὲν εἶχε πλέον ἢ νὰ κύψῃ.

— Πέτρε ! ἐτονθόρυσεν ἡ Σάρρα μεθ' ἱκετευτικοῦ κινήματος.

— Ἀφετέ με, εἶπεν ὑποκώφως. . . Εἴμαι ἄθλιος, ἀποστρέφονται ἑμαυτόν.

Αὕτη ἐκάθησε παρ' αὐτῷ, μὴ ὁμιλοῦσα, ἀλλὰ λαμβάνουσα διὰ τῆς βίας μεδὼν τὴν χεῖρα τοῦ Σεβεράκ· ἐκράτει αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὰς πόδας τοῦ νεανίου, ὡς εἰ καθικέτευεν τὸν.

Οὗτος, ἀπειλητικὸς, ἄγριος, ὡς θηρίον παγίδι συλληφθέν, ἀποστρέφων τὰ βλέμ-
τά του, συνέιχε τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν

χειλέων του, φοβούμενος, ἐὰν ἔλεγε λέξιν, μὴ προσβάλλῃ τὴν συνένοχόν του, ἐπιρρίπτων μανιωδῶς ἐπ' αὐτῆς πᾶσαν τὴν εὐθύνην τοῦ διαπραχθέντος σφάλματος.

Κρότος ὀχλήματος εἰσελθόντος ἐν τῇ αὐλῇ ἀπέσπασεν αὐτοὺς τῆς θέσεως ταύτης.

Ἦτο ὁ κόμης.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους καὶ, ὑπὸ τῆς σκέψεως καταληφθέντες ὅτι ἐμελλον νὰ εὐρεθῶσιν ὁμῶς ἐνώπιον ἐκείνου, ὃν προσέβαλον, ὠχρίασαν.

Ἡ Σάρρα ἰδοῦσα τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ Σεβεράκ ἀγωνίαν ἠντλησε θάρρος καὶ ψυχραιμίαν. Διὰ κινήματος καθυσχύασε τὸν νεανίαν, καὶ, διελθοῦσα πρὸ αὐτοῦ εὐκίνητος καὶ ἐλαφρά, ὕψωσε παραπέτασμα τι καὶ τῷ ἔδειξε θύραν διδοῦσαν πάροδον τοῖς ὑπηρέταις. Ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ διαδρόμου ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι, ἀκούοντες τοὺς παλμούς τῶν καρδιῶν των, φρικώδους συγκινήσεως ἀνάπλω. Εἰς ὑπηρετῆς ἂν εἰσῆρχετο αἶφνης, ἀπώλλυντο. Ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν βημάτων τοῦ κόμητος, ἀνερχομένου τὴν μεγάλην κλίμακα, ἀφίκετο μέ-
χρῃς αὐτῶν. Ἦκουσαν αὐτοῦ λέγοντος διὰ τῆς ἡχηρᾶς φωνῆς του. «Ἡ κυρία εἶνε ἐν τῇ οἰκίᾳ ;»

Ὁ θαλαμηπόλος ἀπεκρίνατο :

— Ἡ κυρία εἶνε εἰς τὴν ἀνατολικὴν αἰθούσαν μετὰ τοῦ κ. Σεβεράκ :

— Καλὰ, φέρετε τὰ ἔγγραφα ταῦτα εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου... Ἀλλ' ὄχι, πηγαίνω ἐγὼ αὐτός.

Θύρας τις ἀνέψχθη καὶ ἔκλεισε. Ἡ Σάρρα ἐτονθόρυσεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Σεβεράκ.

— Φύγετε ! διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος ...

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους ὕστατον. Ἡ Σάρρα δι' ἱκετευτικῶν ὀφθαλμῶν καὶ μελαγχολικοῦ μειδιάματος ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ στόματος, προσήγγισε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ τοῦ Πέτρου, ὥσθι αἰτούσα φίλημα. Οὗτος ἐστράφη, καὶ ἀπελπι κίνημα ποιήσας.

— Χαῖρε, εἶπε. Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ Σάρρα ἐπνίξε στεναγμόν, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ἀνατολικὴν αἰθούσαν, ἐκάθηνσεν εἰς τὴν θερμὴν εἰσέτι ἐκ τοῦ ἐγκλήματος θέσιν, ζητοῦσα ἐπὶ τῶν ἐπτυγμένων προσκεφαλαίων τὸ ἀόριστον ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἀφθὲν ἄρωμα, μὲ κατὸν μέτωπον, καρδίαν πεπληρωμένην καὶ ἐπαναλαμβάνουσα τὴν ὁμολογίαν ἐκείνην, ἣν ἐπεθύμει νὰ κραυγᾷ εἰς τὴν γῆν ἅπασαν : Τὸν ἀγαπῶ ! Οὗτος ἔσται ὁ κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου !

Εἰσελθὼν ὁ κόμης εὗρεν αὐτὴν μειδιῶσαν καὶ γαληνίαν.

— Εἴθε μόνη, εἶπε. Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ Σεβεράκ ἦτο ἐδῶ.

— Δὲν τὸν συνητήσατε, ἀπεκρίθη ἡ σύ-
χως ἡ Σάρρα. Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐξῆλθε.

— Εἰσῆλθον, βλέπετε, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πρὶν ἔλθω ἐδῶ.

Ἐπλησίασεν αὐτῇ, καὶ θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην της,

— Εἴμαι βέβαιος ὅτι προσηnéχθητε εὐ-
γενῶς ἀμφοτέροι, καὶ ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη διήλθε κάλλιστα καὶ ἐν πλήρει συν-
ενοήσει ! εἶπε μετὰ καλοκάγαθίας.

Διαβολικὴ λάμψις ἀπνύγαζεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Σάρρας. Μειδιάμα, ὅπερ ἠγωνίσθη νὰ καταστείλῃ, σπασμωδικῶς ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ στόματός της. Ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ κόμης ἐπέμεινεν ὅπως δεχθῇ τὸν Πέτρον, τὴν παρώτρυνε νὰ εἶνε καλὴ πρὸς αὐτόν, τότε, ὅποτε, μὴ ὁμολογήσασα εἰσέτι τὸν ἔρωτά της, προσεπάθει νὰ παρεμβάλῃ κωλύματα μετὰ τοῦ νεανίου καὶ αὐτῆς. Καὶ πιστεύουσα τῇ μοιροδοξίᾳ, ἰδίᾳ τῇ φυλῇ αὐτῆς, εἶπε καθ' ἑαυτήν : Τοῦτο ἐμελλε νὰ γείνη, αὐτὸς τὸ ἠθέλησε.

— Δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε, ἐπανελάθεν ὁ κόμης ἀνησυχῶν, ἐπὶ τῇ τῆς Σάρρας σιγῇ. Μήπως πάλιν δὲν συνεφωνήσατε, δὲν συνεφιλώθητε ;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ διακόπτουσα ἀποτόμως τὴν ἐρώτησιν : Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε ἐκ τοῦ Ὑπουργείου ;

— Ναί, προσφιλὴς μοι. Εἴμαι πάντῃ ἀπογοητευμένος ἐκ τῆς ἀνοήτου ταύτης στρεβλῆς ὑπηρεσίας. Ὑπὸ τὴν ἐλεεινὴν ταύτην κυβέρνησιν, τὴν λεγομένην τῆς ἰσότητος, πᾶν δικαίωμα ἔχει ἡ προστασία· θέλουσι νὰ μᾶς βιάσῳσι, νὰ προβιάσωμεν, παραβλέποντες τὰς ἐκδουλεύσεις καὶ τὴν ἀρχαιότητα παλαιῶν τινῶν ἀξιωματικῶν, παιδάριά τινα μόνην ἀξίαν ἔχοντα ὅτι εἶνε ἐξ ἀδελφοῦ ἐνὸς βουλευτοῦ.

— Καὶ ἀνέχεσθε τοῦτο ; εἶπεν ἡ Σάρρα, ἥτις ἐφαίνετο ἐνδιαφερομένη ἐκτάκτως εἰς τὰς τοῦ συζύγου της ὑποθέσεις.

— Ποσῶς, μάλιστα... Καὶ δὲν ἀπέκρυφα τὰς σκέψεις μου ταύτας εἰς τὸν Ὑπουργόν, καθότι προσφέρομαι λίαν οἰκείως αὐτῷ, ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ἡμῶν τῷ 1868. Διὰ τῶν παραχωρήσεων ὑμῶν, εἶπον αὐτῷ, θὰ καταντήσητε νὰ μορφώσητε στρατὸν ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔσται ἢ ἔθνοφυλακή.

— Αὐτὸ εἶνε λυπηρὸν διὰ τὴν Γαλλίαν, εἶπεν ἡ Σάρρα, οὐδ' ἓνα λόγον ἀκούσασα ἐξ ὧν εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἐχω τρομερὰν κεφαλαλγίαν. Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια, ἡ ἄμαξα περιμένει. Ὑπάγομεν νὰ κάμωμεν ἓνα περίπατον μέ-
χρι τῶν Ἡλυσίων Πεδίων ;

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή. Πηγαίνω νὰ φορέσω τὸν πῖλόν μου καὶ τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ δύναμαι νὰ σῶς . . .

Καὶ χωθεῖσα εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμαξῆς ἡ Σάρρα, ἔσχε καιρὸν νὰ παραδοθῇ ὅλη εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Πέτρου.

I'

Ὁ Σεβεράκ ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς συνοικίας Saint-Honoré χω-
ρὶς νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν οὐδενός. Καταπιεζόμενος ὑπ' ἀνεκφράστου ψυχικῆς παραφορᾶς, ἐβάδιζεν εὐθὺ πρὸ αὐτοῦ, ἄνευ συνειδήσεως τῆς ἣν ἠκολούθει ὁδοῦ, θεω-
ρῶν καὶ μὴ βλέπων, ἐκπληττων δὲ τοὺς διαβάτας διὰ τοῦ ἀτάκτου βαδίσματός του. Κατεῖχετο ὑπὸ ἐνίκιας σκέψεως, τῆς ἀτι-
μίας, ἣν ἐνεκόλαζεν ἑαυτῷ, παρασυρθεὶς ὑπὸ σκοτοδίνης, ἥς τὴν κεραυνοβόλον ἐκβατιν

δὲν ἡσθάνθη. Ἐλεγεν ἐν ἑαυτῷ. Εἰμὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὄντων, παρέβην τὴν τιμὴν, καθύβρισα ἄνδρα, δὴ σέβω καὶ τιμῶ. Μοὶ εἶνε ἀδύνατος, ἀφόρητος τόρα ἡ ζωὴ. Καὶ ἀποφασίσας νὰ ἀποθάνῃ ἐζήτει τὰ μέσα δι' ὧν ἤθελε δυνηθῇ νὰ πράξῃ τοῦτο, χωρὶς νὰ ρίψῃ σπουδαίας ὑπονοίας ἐν τῷ πνεύματι τοῦ δὴν ἤθελε νὰ ἐκδικήσῃ, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν θλίψιν τῆς μητρὸς του τὸ αἰσχος αὐτοκτονίας, ὅπερ θὰ ὑπελαμβάνετο ὑπ' αὐτῆς ὡς παραφροσύνη. Ν' ἀναχωρήσῃ λοιπόν, ναι, αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον μέσον. Αἱ ὁμοιοι φυλαὶ τῶν μακροκινῶν συνόρων ἦσαν ἐν καταστάσει διηνηκοῦς ἐπαναστάσεως, καὶ ἀψιμαχίαι καθ' ἐκάστην συνέβαινον.

Ἦθελε τύχῃ ἐκεῖ εὐκαιρίας νὰ πέσῃ μαχόμενος καὶ ἔχῃ ἀδόξως. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κόμητος νὰ μένῃ παρ' αὐτῷ; Ὑπὸ τίνα ἀφορμὴν; Καὶ μυχίως αἰσθανόμενος τὸ ὅπερ διεπράξατο ἐγκλημα, φανταζόμενος ὅτι ὁ ὀρθαλμὸς τοῦ συζύγου θὰ ἀνεγίνωσκεν εὐχερῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐκ νέου τὴν παραίτησίν του.

Τοιαύτη τις αἰτήσις δὲν ἐμελλε νὰ φωτίσῃ εὐκρινῶς τὴν θέσιν; Καὶ ἂν οὗτος εἶχε τὸ δικαίωμα, ἐν τῇ μεταμελείᾳ του, νὰ προλάβῃ τὴν τιμωρίαν, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἀσυγγνώστως τὴν Σάρραν;

Ἐβάδιζεν, ἀνακνυὼν τὰς σκέψεις ταύτας ἐν νῷ καί, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, ἀντιπαρήλθε τὴν Arc-de-Triomph καὶ ἠκολούθει τὸ πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ δάσους Boulogne πεζοδρόμιον.

Αἴφνης ἔστη ἀκίνητος καὶ ἀπολελιθώμενος. Ἐν λαμπρῷ ὀχλήματι, εἶδε, διὰ τῆς αὐτῆς ἐσθῆτος ἡμυρισμένην καὶ παρὰ τὸν κόμητα καθημένην, τὴν Σάρραν μειδιῶσαν αὐτῷ.

Ὁ στρατηγὸς ἐπίσης τὸν εἶχεν ἴδῃ καί, διὰ τῆς χειρὸς, ἔνευσεν αὐτῷ φιλικῶς. Ὁ Πέτρος ἀφείλε μηχανικῶς τὸν πῖλόν, καὶ ἐθεώρησεν ἀπομακρυνόμενον τὸ ὄχημα συμπαραλαμβάνον τὸν συζυγον ἤρεμον καὶ τὴν γυναῖκα ἀπαθὴ καὶ γαληνίαν.

Ὡστε οὐδεμία μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο τούτων ὄντων. Ἦσαν ἐγγὺς ἀλλήλων, διελογίζοντο ἡρέμα περιπατοῦντες. Τὸ ἐγκλημα οὐδόλως ἐτάραξε τὴν ὑπαρξίν των καὶ πάντα ἦσαν ὡς τὴν προτεραίαν. Καὶ τὴν ἐπαύριον θὰ ἦτο ἡ συζυγία, εὐδαίμων καὶ ἄνευ τύψεως. Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος θρανίου, βαθέως σκεπτόμενος.

Βαθυρῶδὸν αἱ ἀμαξαὶ ἀπέβησαν ἀραιότεραι. Ὁ ἥλιος ἔδωκε ἐρυθρίων τὰ δάση διὰ τῶν τελευταίων ἀκτίνων του. Ὁ Πέτρος ἐπλάνα περὶ αὐτὸν ἀδιάφορα βλέμματα. Διελογίζετο. Εἶναι δυνατόν ἡ γυνὴ αὕτη νὰ ἔχῃ τὸ ἀναγκαῖον θάρρος, ὅπως περιφρονῇ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς καὶ νὰ δεικνύῃ αὐτῷ οἷαν μορφήν εἶχε χθές;

Ὅποιαν λοιπὸν ἰσχὺν ἔχει ἐφ' ἑαυτῆς; Καὶ πόσον ἐπιφοβὸς γυνὴ τότε πρέπει νὰ εἶναι;

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Σάρρας ἀνεστραμμέ-

νης, κλαίουσας ἐπὶ τῶν σπρικῶν προσκεφαλαίων, ἐν τῇ ἀνατολικῇ αἰθούσῃ ἐπανήρχετο αὐτῷ. Ἐπανεβλέπε τὴν ξανθὴν κόμην, τὸν προκλητικὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἐπαγωγούς ὤμους, οὓς ἀνεκίνουν οἱ λυγμοί. Εἶτα ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ὀρθία πρὸ αὐτοῦ. Ἐβλέπε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δακρυβρέκτους, ἡσθάνετο τοὺς ὀδόντας τῆς δάκνοντας τὰ χεῖλη του ἐν λυσσαλέῳ ἀσπασμῷ. Καὶ ἄκων ἐφρικία, τὸ δὲ εὐῶδες ἄρωμά τῆς ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν του ὡς δραστήκων δηλητήριον. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου· προσεπάθησε νὰ δώσῃ ἄλλην διέξοδον εἰς τὰς ιδέας του.

Ἀείποτε ἡ τῆς ὥραις Ἀγγλίδος εἰκὼν ἀναπαρίστατο δεσπόζουσα, ἐπιβάλλουσα, ἀνίκητος. Διελογίσθη: Μὲ ἐμάγευσε λοιπόν; Μὲ κατέχει ἤδη μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐκείνου, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀποσπασθῶ αὐτῆς; Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἀγαπῶ.

Καὶ διὰ τῆς πυγμῆς πλήξας τὸ στῆθος, ὥστε θέλων νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν του, ἔμεινε σιγηλὸς καὶ ἀρηρημένος ἐπὶ τοῦ θρανίου, χαράσσων διὰ τοῦ ποδὸς του γραμμὰς ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δεινροστοιχίας.

— Αἱ λοιπὸν! Τί κάμνεις αὐτοῦ; εἶπε φαιδρὰ τις φωνή.

Ὁ Πέτρος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδε τὸν φίλον του Φροσσάρ, μειδιῶντα, ἱστάμενον πρὸ αὐτοῦ. Ὁ νέος συμβολαιογράφος εἶχεν ἄρτι καταβῆ ἀφ' ἀμαξίας, καὶ ἐπλησίασε τὸν Σεβεράκ χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὴν προσοχήν του.

— Μήπως μελετᾷς νέον τι σύστημα ὀχρωματικῆς; εἶπεν ὁ Φροσσάρ δεικνύων τῷ Πέτρῳ τὰς τὴν ἄμμον αὐλακούσας γραμμὰς. Ἐρχομαι ἐκ τῆς οδοῦ Faisanperie, ὅπου μετέβην νὰ συντάξω μίαν διαθήκην... Σὲ παρετήρησα διερχόμενος... Ἐφαίνετο ὡς ὄνειροπολῶν. Ἐγευμάτισας;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Πέτρος, ὅστις ἡγέρθη προσποιοῦμενος μεγάλην ἡσυχίαν πνεύματος. Πάσχω ὀλίγον, ἰδοὺ τὸ πᾶν, καὶ ἐξῆλθον ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον ἀέρα.

— Ἡεὺρεῖς ὅτι πλησιάζει ἡ ὀγδόη. Ἀγῶμεν λοιπὸν παρὰ τῷ Durand... θὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ... Δὲν εἶσαι σήμερον εὐδιαθετός... Μήπως σὲ πονεῖ ἡ καρδίκα;

Ὁ Πέτρος ἐσκήρτησε, φοβηθεὶς μὴ ὁ Φροσσάρ ἀνέγινωκε τὰς σκέψεις του. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς νεανίας δὲν ἐκέκτετο τόσην ὀξύδερκειαν.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἐρῶμαι ἐμμανῶς! Τήκομαι! Βλέπεις πόσον κατέστην ἰσχνός!

Καίτοι προκκετελιγμένος ὑπὸ τῶν σκέψεων τοῦ ὁ Σεβεράκ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὑπερσαρκείας τοῦ συντρόφου του. Εἶχε τὰς εὐτραφεῖς παρειὰς του περιβαλλομένας ὑπὸ τῶν φαβοριτῶν καὶ οὐδὲν ἕτερον προδίδον ἀνθρώπων πεπλασμένον διὰ τὰς μεγάλαις κινήσεις τῶν παθῶν. Ὁ δὲ ἦτο, τούναντίον, πρέτυπον συζύγου καὶ θὰ καθίστα τὴν γυναῖκά του εὐδαίμονα.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

xx. Σπουρίδ. Κούλην καὶ Ἡρ. Βασιλειάδην. Ἀπεστάλησαν 5 ἔτι σειραὶ «Ἀπομνημονευμάτων». Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀποστέλλομεν φύλλα 10. — x. Δ. Ἀποστολίδην καὶ Ζ. Δωδώνην. Ἀπεστάλησαν. — x. Γ. Β. Δ. Φραγκόπουλον. Τίμη Ε' καὶ ΣΤ' τόμου «Ἐκλεκτῶν» ἀδίδων δρ. 17, διότι ἕκαστος τόμος τιμᾶται δρ. 8,50 ἐκτὸς τοῦ Α' καὶ Β' τιμωμένου ἑκάστου δρ. 6. Ἀγνωστον πότε περατοῦνται. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Σοφίαν Ζαρρή. Ἐλήφθη. Θ' ἀπαντήσωμεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Φρ. χρ. 15. — x. Κωνστ. Ἀπ. Πάστραν. Ἐλήφθη συνδρομὴ «Ἐκλεκτῶν» καὶ δρ. 6, ἀντίτιμον φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων», ὃν τὰ ἐκδοθέντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν μετὰ τῶν «Δύο Λίκνων». — x. Ν. Βοζιαννόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 120 φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Ἐκδοθέντα φυλλά μετὰ «Δύο Λίκνων» ἀπεστάλησαν τῷ x. Πέτρῳ Κάισαρ· χαριστούμεν. — x. Τ. Δ. Παπαζογλοῦν. ἔλονται οἱ δύο ἐγγραφεῖς συνδρομαίαι ν' ἴσῃ τοῖς ἡμῖν ἀπ' εὐθείας τὸ ἀντίτιμον ὧν ἐπιθυμοῦσι. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν. Ἐκδοθέντα ἀντίτιμον ἀπεστάλησαν. — x. Βρετὸν Κλέοντα. Περιμένομεν ἀπάντησιν. — x. Ι. Μιχαήλ. Ἐκλεκτὰ ἀπεστάλησαν Θ' φροντισόμεν διαλοιπὰ. — x. Δ. Δ. Πομόνην. Ἀπεστάλησαν. — x. Ν. Παπούλην. Ἀπεστάλησαν τὰ ἐλλείποντα τῇ x. Κατσαφῷ, τῷ δὲ x. Α. Τόσκα. Ἐκδοθέντα τῇ x. Ἐπαμ. Ἀλεξάνδρῳ. Ἀπεστάλησαν 2 ἔτι φύλλα «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀποστέλλονται φύλλα 12. Εὐχαριστοῦμεν. — x. Γεώργιον Κάλλην. Ἀπεστάλησαν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε φύλλα 25. Εὐχαριστοῦμεν. — x. Ν. Βέρροιον. Ἐλήφθησαν δρ. 17, ἀντίτιμον συνδρομῶν σας. Εὐχαριστοῦμεν.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλον τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ υπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ὀνόματι, διότι πολὺ λαὶ τούτων παρέρχονται ἀπαράτηροι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς υπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6 ἀντίτιμον 120 φύλλον, λαμβάνει

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐσπερικῷ, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοδήποτε βιβλίον, ἀρκετὰ εἰς αἰτίαν νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φροῦριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλία μυθιστορίας Εὐγενείου Σὺν δρ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Ὁ Ἀγνωστός τῆς Βελλ' Ἠλίας, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάτις, μυθιστορία Ponsou de Terrail δρ. 2.70. — Ἡ δελφουλά, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 3. — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Ζ. Zaccane (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακλῆς τοῦ Ἰουλλίης, μυθιστορία H. Émile Chev. δρ. 4.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γ. γίου Μαρτινέλη, δρ. 4.70 — Βίος τοῦ Μωῦ μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶν Ἰρβινγγος δρ. 2.